

intetsteds er udtalt, og jeg skulde formene, at det heller ikke er Praxis, at en Minister er forpligtet til at svare paa Svadsomhelst, et Medlem agter at spørge om under Forhandlingerne, hvad enten det staar i Løse eller nærmere Forbindelse med selve den foreliggende Sag. Jeg troer altså, at det ærede Medlem kunde have sparet sig sin Forundring over, at han ikke har faaet Svar, selv om der havde været rettet Spørgsmaal til mig, hvilket jeg ikke kan se ved at gennemlæse det ærede Medlems Foredrag. Med denne Udtalelse kunde jo ogsaa tildeles have været besvaret, hvad der manglede i Svaret fra min ærede fraværende Kollega, idet det ligesaa lidt kan være en Pligt for ham under Finantslovsforslagets Behandling at besvare Spørgsmaal om Kvægindsørsel eller Ikke-Kvægindsørsel. Naar vi Ministre henvise Forhandlingerne derom til Interpellationen, der foreligger i Thinget, og som staar i langt nøiere Forbindelse dermed end Finantslovsbehandlingen, anser jeg det for at være fuldt berettiget.

Formanden (Krabbe): Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgtreds har begjæret Ordet for tredje Gang. Under Forudsætning af Thingets Samtykke (Ophold) har det ærede Medlem Ordet.

Berg: Jeg havde ventet, at det ærede Medlem fra Veire (Holstein) vilde have begjæret Ordet, men da han har haft det flere Gange, har han maatte undladt det af den Grund. Jeg vilde forøvrigt sige, at dersom Noget kan vække Forundring af, hvad vor Finantsminister siger, saa maa det, han nys har udtalt, aabenbart kunne vække den. Mig forundrede det ikke, jeg har op hørt at forundre mig over Noget omhelst vedkommende konstitutionelle Begreber af, hvad den ærede Conseilspræsident og Finantsminister udtaler her for Folkethinget, men jeg ønsker dog, inden vi slutte, at notere, at den konstitutionelt ansvarlige Finantsminister har sat Spørgsmaalet om: hvorfor han ikke gjør fornyede Forsøg paa at staffe en ordinær Finantslov for indværende Finantsaar, i Klasse med Spørgsmaal om Svadsomhelst. Jeg tror, at Finantsministeren tager feil, naar han tror, at han staar lige overfor en sluttet Opposition, der har dette Begreb om denne Sag; den samme Opfattelse af dette Spørgsmaal og af Ministerens Pligt med Hensyn til dette, deles langt ud over den sædvanlige Oppositions Grænser, derom kan han være overbevist. At Ministeren nu kan modtage Rigsdagen uden at forny sit Forsøg paa at faae efter Grundlovens lydende en ordinær Finantslov for Finantsaaret 1881—82, det er tilvisse et nyt Exempel paa den aldeles exempelløse Situation, hvori vi befinde os.

Conseilspræsidenten og Finantsministeren (Estrup): Man skulde jo tro, naar man hører det ærede Medlem, at det var det første Finantsaar efter den fri Forfatnings Givelse, hvor det ikke havde været nogen regulær Finantslov. Det ærede Medlem maa vist mindes, da det ikke ligger saa langt tilbage, at der ogsaa er et andet Finantsaar, for hvilket der ikke var nogen regulær Finantslov, og hvorfor? fordi den heller ikke dengang kunde tilveiebringes. Naar jeg har forment, at dette Spørgsmaal, hvorvidt Finantsloven for indværende Finantsaar skulde fjerde Gang — jeg tror, det vilde blive fjerde Gang — forelægges eller ikke, ikke direkte vedkom det foreliggende Emne, som er Finantsloven for næste Aar, saaledes at en Forhandling derom helst maatte undgaa, saa er det selvfølgelig, fordi Spørgsmaalet vil komme til at foreligge paa en anden Maade, derom kan det ærede Medlem ikke have nogensomhelst Tvivl. Nærer det ærede Medlem virkelig nogen Tvivl om, at der vil komme til at foreligge for det ærede Thing en den midlertidige Finantslov supplerende Tillægsbevillingslov? Og jeg vil spørge, ligger ikke der umiddelbart det Spørgsmaal for, som det ærede Medlem nu retter til mig: Hvorfor har Regjeringen valgt at forelægge Thinget en supplerende Tillægsbevillingslov istedetfor at forelægge fjerde Gang Finantsloven for indværende Aar? Jeg beder altså mine Udtalelser forrige Gang ikke forstaaede saaledes som en Afvisning af en Forhandling om dette Spørgsmaal, paa ingen Maade, men kun som en Bemærkning om, at dersom man vil indbringe under Finantslovens Behandling Emner, som staa i fjernere eller nærmere Forbindelse dermed, saa ser jeg ikke rettere, end at 1ste Behandling af Finantsloven vil kunne komme til at omfatte Svadsomhelst paa hele det Omraade, som Repræsentationen har nogen Indflydelse paa, Noget, som jeg tror hverken er til Gavn for Finantslovens Behandling eller for det mulige Resultat, som Forhandlingen paa anden Maade kunde komme til at bringe. Jeg haaber, at disse Bemærkninger have fjernet den Misforstaaelse, som, efter den Opfattelse, det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgtreds gjorde gjældende, mine første Udtalelser kunde have foranlediget. Jeg gjentager, at det ingenlunde har været min Mening, at Spørgsmaalet om, hvorvidt et Finantslovsforslag for 1881—82 paany kunde eller burde forelægges, skulde være ubeløst fra Forhandling, paa ingen Maade, men at jeg kun ikke ser Nytten af at bringe frem under 1ste Behandling af Finantsloven den hele Stække af andre Spørgsmaal, som dog ikke under denne Behandling kunne faae nogensomhelst Løsning.